

Húsz éves a Szarvas és Vidéke Hetilap

Keressék és szeressék

Húsz évvel ezelőtt, 1986. május 1-jén jelent meg a Szarvas és Vidéke Hetilap első, próbaszáma. Az évforduló jegyében indítjuk el most sorozatunkat, melyben a lap felelős vezetőit kérdezzük a lapról, a megjelenés körülményeiről, az őket ért élményekről. Elsőként természetesen a próbaszámok főszerkesztőjét, Szabovik Jánost kerestük fel, akitől arról érdeklődtünk, miért volt olyan nagy szó húsz évvel ezelőtt a helyi lap?

– A helyi sajtóorgánum a nyolcvanas években már 50 éve hiányzott a város életéből, hiszen azt megelőzően Szarvas igen bőséges és jó színvonalú nyomtatott újságokkal büszkélkedhetett, amint arról az első négy Szarvas és Vidéke Hetilapban közöltünk is összefoglalót. Szóval a helyi hírek, információk csak szóban terjedtek, s itt nem csak a pletykát kell érteni, a tanácsstagok és testületek is csak szóbeli fórumokon tudták a lakosságot tájékoztatni a közérdeklő információkról. Az akkor létező üzemi lapok és a megyei napilap sem tudta kielégíteni azt az igényt, ami a helyi hírek és információk iránt létezett.

– *Ki volt a Szarvas és Vidéke Hetilap elindításának kezdeményezője?*

– Hogy kinek a fejében fogant meg az ötlet, nem tudom. A szarvasi értelmiség egyszer csak megmozdult, akik pedig eljártak az ügyben a Tájékoztatói Hivatalnál: dr. Pataki István, az akkori tanácselnök és Fekete János, a Magyar Nemzeti Bank akkori első elnökhelyettese, Szarvas város országgyűlési képviselője.

– *Őn hogyan került a készülődő újság vezetői posztjára?*

– Én a derült égből villámcsapás élményével kerültem ebbe a pozícióba, ugyanis '86 márciusának utolsó napjaiban hívtak a tanácselnök az irodájába. Itt derült ki, hogy meg van az engedély a lapra, s a május elsején megjelenő újság készítésével, vagyis a készítés irányításával engem bíznak meg. Én ugyanis egy KISZ-iskolában tanultam erről, ezzel indokolták a választást. Ez persze igaz volt, tényleg tanultam erről,

de azt nem mondanám, hogy tisztában is voltam vele, hogyan kell csinálni egy helyi lapot. Beszélgetés közben kiderült, hogy nem mint besegítőre számítanak rám – ahogy előbb gondoltam –, hanem nekem kellene kézben tartani a dolgokat. Gondolkodási időt kértem volna, de nem nagyon kaptam, mert nem volt idő, ott helyben el kellett döntenem, s én elvállaltam. Ezek után lógó orral és mázsás teherrel a vállamon vonultam el egy csendes zugba, hogy végiggondoljam, mit tegyek ezek után. Annyit közöltek velem, hogy négy oldalas újságra kaptunk engedélyt, ezer példányban, s az anyagi feltételei a megjelenésnek biztosítottak. Töprengésem után Palov Jóska bácsit és Koszti Palit kértem meg, hogy legyenek segítségemre a címkiválasztásban. Átböngésztük a szarvasi sajtótörténelmet, s kiderült, hogy 1890-ben ezen a néven indult az első helyi lap, s az utolsó is ezzel a névvel szűnt meg 1939-ben. Egyfajta folytatásként döntöttünk egyhangúlag emellett a név mellett.

Hamarosan összeállt ezután a szerkesztőbizottság is, megindult az előkészítő munka, a beszélgetések, töprengések. A városban persze hamar híre ment a dolognak, s én kaptam hideget-meleget, főleg azt, hogy mit akarok, hiszen nem is vagyok újságíró. Én azonban úgy voltam vele, hogy olyan lapot kell összehozni – és egy pillanatig sem gondoltam, hogy én egyedül csinálom –, amit szeretnek és keresnek az emberek, hiszen ezen múlt, hogy lesz-e folytatása.

– *Hogyan emlékszik vissza az első szám létrejöttére?*

– Úgy, hogy bár nagyon ideges és feszült voltam, mégis minden nap nyugodtan feküdtem le, mert éreztem, hogy haladunk előre. Jöttek az írárok, sőt bőven jöttek írárok, lehetett válogatni. Felvettük a kapcsolatot a megyei lap főszerkesztőjével, Árpási Zolival, akitől sok segítséget kaptunk. Legjobb tördelőjét, Kovács Pistát „adta kölcsön” a Szarvas és Vidéke első számainak formába öntéséhez. Aztán egyszer csak eljött a május elseje, a lap megjelent, s én úgy éreztem: sikerült

megcsinálni, amit elvállaltam. Emellett sok gratulációt is kaptam, s természetesen több hibára is felhívták a figyelmemet. Mindent összevetve: lehetett volna jobb is, de azért jó volt az első lap, nekem, nekünk sikerélmény volt egyértelműen.

– *Milyen volt a lap iránt az érdeklődés?*

– Ahogy számítottunk rá, elkapkodták az első számot, s ez volt a legfontosabb. Azt hiszem sikerült elérni azt, hogy keressék és szeressék a Szarvas és Vidékét. Az első négy szám, amire az ideiglenes engedély szólt, s amit az én vezetéssel csináltunk, betöltötte azt a szerepét, amire a szerkesztőbizottsággal közösen szántuk: helyi dolgokról szólt, helyi szerzők írták. Ez az összefogás és a helyi hírek iránti igény csodát tett, úgy éreztem akkor, s most is ezt gondolom. Peresze voltak, akik több számra való írásmennyiséggel jelentkeztek, meg olyanok is akik vagdalkozó stílusú megnyilvánulásokkal, ezeket próbáltuk kezelni a szerkesztőbizottságban. Meg is kaptam ezek miatt a magamét, hogy cenzúrázom a lapot.

– *Apropó cenzúra. Láttá vala-*

ki felettese megjelenés előtt az újságot?

– Nem, s ezt már a kezdetek kezdetén tisztáztuk. Én a pártbizottság politikai munkatársa voltam, s kértem, hogy legyenek irántam bizalommal, kapjak szabad kezét. Meg is kaptam. Nem akartunk egyébként mást, mint helyi híreket, információkat, nem kellett ennek a lapnak ideológiával foglalkozni. Annyira nem, hogy bár május elsején jelent meg az első próbaszám, május elsejéről például egy szó sem esett benne.

– *Az első négy szám után elköszönt, nem akarta folytatni, nem kapacitálták?*

– Volt róla szó, hogy folytassam, de nem mondtam rá. Tartottam magamat ugyanis ahhoz az elgondoláshoz, amit az induláskor leszögeztem magamban: csak az első négy szám elkészítését irányítom. Jól esett a siker, amit megéltem a Szarvas és Vidékével, s jól esett az is amikor a lap fennállásának tízéves évfordulóját ünnepeltük, s jól esik, hogy ez az újság túlélte a rendszerváltást, az ezredfordulót, s most ünnepeljük a húszéves évfordulót.

Tatai László